

Înșelător al autocompătimirii și mulțumirii de sine, demonicele impulsuri ale voinței de putere, neitzscheenele, adlerienele și lorentziennele noastre instincte de supremație, imperialism și agresiune. Se vor ridica de pe ochii noștri vălurile egocentrismului care ne împiedică să acordăm realitate deplină și regim de egalitate celor care sunt dintr-aceeași plămădă cu noi. [...]

Dacă ne închidem și ne ferecăm în noi și ne acordăm numai nouă drepturi și ne scutim de orice datorii suntem pierduți și vrednici de pedeapsa menită egocentrismului: *sinurătatea absolută*.

Căci în zadar și-n pustiu vom rosti și striga: *Eu, eu, eu...* Chemarea aceasta disperată, nimeni nu o va auzi și nimeni, așadar, nu-i va răspunde.

Întru totul degeaba cere milă și ajutor însinguratul de bună voie, nemilosul împrumutător, strașnicul știutor numai de lege și neîndurare când îi iese în cale datornicul său.

[...]Pilda celui care datora zece mii de talanți să o primim ca pe o minunată povață divină și ca pe o stringentă lecție practică de purtare existențială. Odată mai mult, prin textul de la Matei 18, 23-35 se adeverește că Hristos ne-a propovăduit nu atât o nouă religie cât un nou mod de a trăi, *a way of life* zic anglo-saxonii, convinși că de o mai utilă și mai pragmatică învățătură decât a lui Hristos nu dăm pe acest pământ.

Să ieșim din noi, să ne privim nepărtinitor și necruțător din afară, să risipim ceața din jur, să ne privim nediscriminatoriu, să părăsim lumea fantomatică a egocentrismului spre a intra în realitate și în atât de elogiul realism.

Nu-i nevoie să învățăm realismul. El stă la baza propovăduirii lui Hristos.

Creștinătatea, iată realismul!

Sursa: Nicolae Steinhardt, *Dăruind vei dobândi*, Editura Mănăstirea Rohia, 2006

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 26 august	18:00	Vecernia
Duminică 27 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

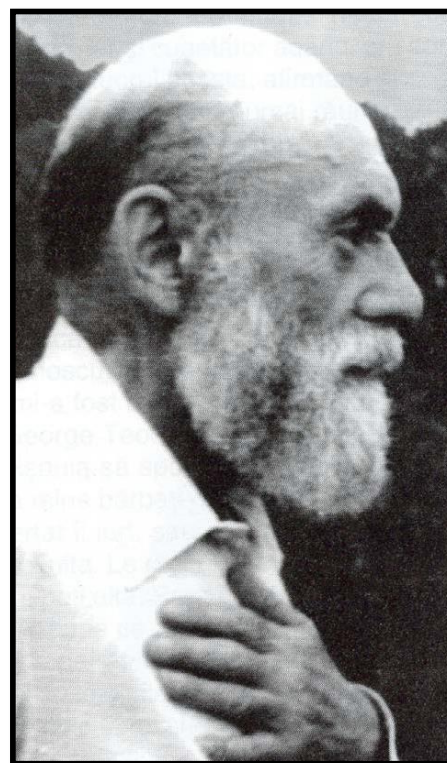
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Nimic nu este pierdut cât timp credința e în picioare,
cât sufletul nu abdică și capul se ridică din nou.*

(Părintele Arsenie Papacioc)

Nr. 221 / 20 august 2017

**PĂRINTELE NICOLAE
STEINHARDT**

1912 - 1989

FANTOMELE DIN CEAȚĂ

Vrem să fim iertați, dar nu suntem dispuși să iertăm și noi. Vrem să ni se acorde atenție și să ne fie luate în seamă toate drepturile, dorințele de nu și capriciile, luăm însă foarte grăbit și împrăștiat aminte la nevoile, doleanțele și solicitările celorlalți.

Dar ceilalți? Ei ne apar undeva, departe ca un soi de fantome pierdute în ceață.

Ni se pare, de fapt, că toți cei din jurul nostru au obligații față de noi, iar noi față de nimeni, niciodată. Toate ni se cuvin, tot ce facem e bun și îndreptățit, numai noi avem întotdeauna dreptate.

Nici cu gândul nu gândim că s-ar putea întâmpla să fi greșit, să fi năpăstuit sau insultat pe careva; parcă, temeinic încrustată în țesuturile adânci ale șinei, o balanță cu talerul dreptății neclintit îndreptat în favoarea noastră, ca și acul busolei mereu orientat către miazănoapte. Echivalentul unui pacemaker menit nu a reglementa

bătăile inimii ci a ne întări în convingerea că tot ce facem este bun și infailibil.

Mai mult: pe toți cei care nu sunt aidoma nouă ori nu fac toate cele întocmai ca noi îi socotim, fără șovăială și din toată inima, nebuni. Adeverindu-se astfel vorba Sfântului Antonie cel Mare: *va veni vremea când oamenii vor înnebuni; fiecare va crede că toți ceilalți sunt nebuni.*

Vremea aceea a și venit sau mai bine zis a fost dintru început, omul purtând în firea sa convingerea că numai în el coexistă armonia, buna cuviință, înțelepciunea, rațiunea, dreptatea și că el este modelul tuturor obiceiurilor, deprinderilor și gândirilor normale. Fiecare eu se consideră etalonul impecabil al purtărilor fără greș: de la cele mai importante până la cele mai mărunte. Nu mănâncă, nu bea, nu se spală, nu umblă, nu cugetă, nu crede, nu se exprimă întocmai ca mine? E nebun, ce mai încoace și încolo; e nebun furios și vrednic de gheenă.

Fiecare eu se crede a fi centrul lumii. Cel mai greu ne este a săvârși povața lui Hristos, a da viață imboldului capital: nu putem ieși din noi adică, nu suntem în stare a ieși din noi și a ne privi din afară. Și totuși cerința aceasta e de neînlăturat și de neocolit: trebuie să fim capabili a ne privi pe noi înșine din afară, a ne aprecia și judeca pe noi înșine așa cum – neîntrerupt,

necruțător, netulburați – îi urmărim și îi judecăm pe cei din jurul nostru.

Astrofizica a trecut de-a lungul mileniilor prin felurite faze: s-au succedat pe rând geocentrismul, heliocentrismul până ce, acum, începem a înțelege că pământul nu-i decât o planetă de mărime mijlocie într-un sistem solar periferic al unei oarecare galaxii, una printre numeroasele care alcătuiesc milioanele (pare-se) de roiuri aparținând porțiunii de cosmos ce ne este deocamdată dat a cunoaște.

Firea omenească e predispusă a fi mai mărginită chiar decât heliocentrismul sau geocentrismul. Ne este congenital egocentrismul, a cărui tălmăcire în limbaj vernacular ne-o dă expresia vulgară dar și exactă: *a te crede buricul pământului*. Consecințele concepției acesteia sunt simple și logice: *eu am toate drepturile, mie mi se cuvine totul, eu nu am nici un soi de obligație față de nimeni, eu nu sunt cu nimic dator nimănui*. Scurt spus: *eu am numai drepturi, iar ceilalți au față de mine numai datorii*. Epitalamul acesta luciferic, imnul acesta de sine stătător al trufiei deșănțate e ritmat pe un singur și foarte scurt refren: *eu, eu, eu...*

Sfatul stăruitor al Mântuitorului e cu totul diferit: *a ieși din sine* înseamnă a ne putea privi cu ochi străini, din afară, obiectiv, la rece; înseamnă capacitatea de a ne putea vedea și considera (fizic și axiologic)

ca pe unul dintre cei foarte mulți care ne înconjoară. [...]

Dacă însă izbutim să ne așezăm (și percepem) în adevărata noastră situație de infimă unitate a unui imens ansamblu de semeni, operăm o schimbare de perspectivă de însemnătate majoră: dăm realitate și celorlalți încetăm de a-i înregistra ca pe o masă amorfă de fantasma pierdute în ceață, aburi și clarobscur.

Și ei o sumă de individualități, de *persoane* (cum, pe bună și sfântă dreptate, nu încetează filosofia personalistă a ne denumi), înzestrați și ei ca și noi cu însușiri proprii, cu suflet și libertate, cu drepturi, cerințe, speranțe, aspirații, pretenții, aidoma nouă și care ne privesc pe noi, din afară și necruțător, închipuindu-și, întocmai ca noi, că au numai drepturi și deloc datorii, așteptându-se din partea noastră la o totală conformare cu optica lor, cu mentalitatea și coordonatele lor psihice și simțitoare.

Pericopa evanghelică de la Matei 18, 23-35 chiar așa ne învață: a nu crede că numai noi suntem vrednici de iertare, că numai noi avem drepturi, iar ceilalți numai datorii, veșnicii datornici ai noștri cum se află, ținuiți în această stare mai abitir decât șerbul de pământul pe care de-a pururi va fi silit să lucreze.

Ceața trebuie risipită, e de datoria noastră morală și

creștinească să ne obișnuim a ne privi, judeca și cunoaște fără indulgență și părtinire, recunoscând și celorlalți statutul de ființe slobode și egale în drepturi cu noi. Ceilalți (cum îi place lui J.-P. Sartre a spune) nu sunt niște vagi concentrări ectoplasmice, niște fantome, niște numere ale lui Avogadro, ascultând doar de legile statisticii și numerelor mari: sunt la fel de reali ca și noi, și le suntem datori nu mai puțin decât ne sunt ei nouă. Greu ne vine a cugeta și proceda astfel, dar nimic temeinic, curat și cinstit nu putem realiza câtă vreme nu ne convingem că nu numai eu sunt, ci și ei sunt, că toți deopotrivă ne bucurăm de drepturi și suntem grevați de îndatoriri.

În mult citita carte a doctorului Moody, *Viață după viață*, sufletul omului în stare de moarte clinică e înfățișat ca ieșind din trup și uitându-se din afară, de la oarecare înălțime, la trupul întins pe un pat ori pe o brancardă în sala de reanimare a spitalului. Iată pilda pe care – fără a mai aștepta moartea clinică – ar fi cum nu se poate mai bine să o urmăim, iată acțiunea profund creștină de care se cade să ne arătăm capabili.

În viață fiind, să facem și noi ca pacienții doctorului Moody: să ieșim din noi și să ne privim cu atenție, neamăgire și asprime, întocmai ca pe un altul, la fel de strașnic, de nepărtinitor și de nemilostivnic. Ne vom înfiora! Vor înceta visul dulce și